

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.105/2011/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év június hó 28. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

ítéletet:

A jelentős értékre fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 2011. év február hó 17. napján kelt 20.B.124/2010/13. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott főbüntetését 8 (nyolc) év börtönbüntetésre enyhíti.

A vádlott helyesen 2010. év április hó 29. napjáig volt őrizetben.

Az elsőfokú bíróság által megsemmisíteni, valamint kiadni rendelt bűnjelek lefoglalását megszünteti.

Az elbírált polgári jogi igényhez kapcsolódóan az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a megfizetés napjáig járó törvényes kamat megfizetésére is kötelezi a vádlottat.

Az állam részére járó illeték összege helyesen 55.262,- (Ötvenötezer-kettőszázhatvankettő) Ft.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2011. február hó 14. napján kelt 20.B. 124/2010/13. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetében (Btk. 321.§ (1) bekezdés I. fordulat, (4) bekezdés b.) pont II. fordulat) és lőszerezéssel visszaélés

büntetésében (Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a.) pont III. fordulat), ezért halmazati büntetésül 10 év börtönre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, a bűnügyi költség viseléséről. A magánfél által előterjesztett polgári jogi igényt érdemben bírálta el.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a végrehajtási fokozat súlyosítása, börtön helyett fegyház meghatározása érdekében, a védő enyhítésért, valamint a lőszerrel visszaélés büntette vádja alól felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fellebbviteli Főügyészség BF.266/2011/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést visszavonta, a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. A személyi rész megállapítását azonban - miszerint a vádlott büntetve volt - megalapozatlannak tartotta, mert az erre vonatkozó tény a bíróság csupán a vádlott előadására alapította, az nem az erkölcsi bizonyítvány és a beszerzett ítéletkiadmány tartalmán alapult. E hiányosságot azonban a másodfokú eljárásban pótolhatónak tartotta.

A megalapozott történeti tényálláshoz képest az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes. További súlyosító körülményként értékelendő a halmazat, a kiszabott büntetés törvényes. A vádlott személyiségére figyelemmel nem vitatható a Btk. 45.§ (2) bekezdésének alkalmazása, a fegyház fokozat helyett börtön fokozat meghatározása.

A bűnjelekről történt rendelkezés során az elsőfokú bíróság elmulasztotta a rendelkezést a lefoglalás megszüntetéséről, mely pótolandó. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott előéletével kapcsolatosan felmerült hiányosságot pótolja a Budaörsi Városi Bíróság megkeresésével, mely ítéletet tárgyaláson tegyen a bizonyítási eljárás anyagává.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg oly módon, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező részében megjelölt, megsemmisíteni illetőleg kiadni rendelt dolgok lefoglalását szüntesse meg, egyebekben hagyja helyben.

A tárgyaláson a vádlott úgy nyilatkozott védői kérdésre, hogy továbbra is csak a rablás vonatkozásában ismeri el bűnösségét, azt azonban nagyon megbánta.

Az ügyész perbeszédében az átiratban foglaltakat ismételte meg. A védelmi fellebbezés kapcsán kifejtette azt is, hogy az alapvetően a lőszerrel visszaélés

büntette vonatkozásában támadja az ítéletet, mely a megalapozott tényállásra figyelemmel a felülmérlegelés tilalma folytán nem vezethet eredményre, az elsőfokú bíróság minősítése és annak indokolása e tekintetben helyes.

A vádlott védője az elsőfokú perbeszédben foglaltakat ismételte meg. Hangsúlyozta, hogy a vád tárgyát képező löszert a vádlott csupán addig helyezte a polcra, amíg el nem határozta, mit kezdjen vele, nem akart megfedkezni róla. Mivel a rablás a kihelyezést követően néhány napon belül megtörtént, nem tudott rendelkezni a beszolgáltatásról. A továbbiakban a bizonyítékok mérlegelését támadta, mellyel kapcsolatban álláspontja az volt, hogy erre azért van lehetősége a másodfokú eljárásban, mert az elsőfokú bíróság tényről tényre helytelenül következtetett, a tényállás megalapozatlan. Jogi érvelését tankönyvi példákra építette, a jogirodalmi álláspont szerint a löszer tartása szempontjából az időtartamnak van szerepe, kifejezetten hosszabb ideig tartó birtoklás esetén állapítható csak meg a bűncselekmény, melyet a bírói gyakorlat is magáévá tett. (BH.1997/669. számú jogeset, BH.2000/46. számú jogeset, BH.2007/109. számú jogeset) Tényállási elem és társadalomra veszélyesség hiányában a vádlott felmentését indítványozta e bűncselekmény vádja alól. A bűnösségi körülmények közül a rablási cselekmények elszaporodottságának mellőzését kérte. A halmazat kiesésére figyelemmel az eltúlzott büntetési tartam lényeges enyhítését tartotta indokoltnak hivatkozva a hasonló jellegű bűncselekmények esetében alkalmazott enyhébb büntetéskiszabási gyakorlatra is.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének is, a vádlott és a tanúk figyelmeztetése törvényes volt, a szükséges szembesítések megtörténtek. Eljárás anyagává tette a releváns okirati bizonyítékokat, így a feljelentést, rendőri jelentéseket, helyszíni szemle jegyzőkönyvet, lefoglalás elrendeléséről és megszüntetéséről szóló határozatokat, szakértői véleményeket, valamint a sértett írásban bejelentett többször változtatott összegű polgári jogi igényét is.

A bizonyítékokat egyenként és egymással egybevetve értékelte, melyről számot adott.

A megállapított tényállás túlnyomozó részt hiánytalan, a személyi rész azonban a vádlott előző elítélésére vonatkozó, a másodfokú bíróság által beszerzett és a tárgyaláson ismertetett ítélet tartalmának megfelelően kiegészítésre szorul a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja alkalmazásával:

A Budaörsi Városi Bíróság az 1998. november hó 13. napján kelt és 1998. november 16. napján jogerőre emelkedett 2.B. 882/1998/2. számú ítéletével folytatólagosan elkövetett lopás vétsége - mely részben kísérlet - miatt 9600,- forint pénzbüntetésre ítélte.

A történeti tényállást részben az ítélet 10. oldal 2. bekezdésében rögzítettek átemelésével - tévesen a jogi indokolásban elhelyezett részt - kiegészíti azzal, hogy a lőszert a vádlott 2009. április 15. napjáig (házkutatás) tartotta a polcán emlékként, azt nem szolgáltatotta be megtalálását követően haladéktalanul a rendőrségnek. A lefoglalt lőszert a szakértő a vizsgálat során elműködtette.

E kiegészítéssel a tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésben írt hibáktól és hiányosságoktól, az a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével alapvetően egyetértett, az ítélet ugyanakkor felesleges okfejtéseket is tartalmaz.

A sértett a Kft. ügyvezetője a nyomozás során 2010. április 28. napján polgári jogi igényét 11.000.000.- forint összegre előterjesztette (nyomozati iratok 195. oldala), melyet később 10.344.500.- forintra pontosított, majd 2011. február 16. napján írásbeli beadványában, - melyet az elsőfokú bíróság a bizonyítás anyagává tett - ismét módosított, annak összegét 9.300.000,- forintban jelölte meg a vádlotti állítást elfogadva, kamat megfizetésére is kérte kötelezni a károkozó terheltet.

Az ügyész ugyanezen összegre módosította a vádat, így az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített alábbi megállapítások és mérlegelések szükségtelenek, ezért azokat a másodfokú bíróság mellőzte:

- 5. oldal 5. bekezdésétől rögzítettek, különösen, hogy 4.000.000,- forintnak mi lett a sorsa,
- 5. oldal 6. bekezdése, különösen, hogy a sértett utasította-e a biztonsági őrt a bevásárlásra, vagy csak engedélyt adott arra,
- 5. oldal utolsó bekezdés utolsó mondata,
- 6. oldal 2. bekezdésében írtak,
- Tanú1. nyilatkozatával kapcsolatosan a 7. oldal 2. bekezdésében kifejtettek.

Az elsőfokú bíróság taglalta azt is ítélete 5. oldal 3. bekezdésében, hogy az is alátámasztja a nem valódi lőfegyver használatát, hogy a vádlott erőszakot is alkalmazott, amelyre valódi lőfegyver esetében nem lett volna szükség a fenyegetés

élet elleni voltának alátámasztására. Az elsőfokú bíróság ezen következtetése téves. Valódi lőfegyverrel ugyanúgy alkalmazhatott volna erőszakot a vádlott, mint annak utánzatával, az elhatárolásra ezen okfejtés alkalmatlan. Ugyanakkor a további elfogadott bizonyítékok megalapozták annak tények közötti megállapítását, hogy az elkövetés eszköze lőfegyver utánzata volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét cselekmény vonatkozásában, melyek minősítése is törvényes, megfelel az anyagi jogszabályoknak. Hibás következtetésen alapul ugyanakkor a 9. oldal 6. bekezdésében írt „valódi lőfegyver esetén nem lett volna szükség fejbeütésre, elégséges lett volna ennek közlése” - megállapítás a fentebb kifejtettek szerint, illetve a sértett tudattartalmának megközelítése a játék pisztoly vonatkozásában, mely fejtegetés a 9. oldal utolsó előtti bekezdéséig rögzített. A tények között helyesen megállapítottak elégségesek a rablásnál megkövetelt élet, testi épség elleni közvetlen minősített fenyegetés megállapíthatóságához, a rablás bűncselekményének két elkövetési magatartását a vádlott nem tanúsította, ezért azt a súlyosító körülmények közül is mellőzni szükséges.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védői érvelést a lőszerral visszaélés büntette vonatkozásában. Helyes érveléssel vetette el az elsőfokú bíróság ítélete 10. oldal 3. bekezdésében az elsőfokú eljárásban is előadottakat. Nem értett egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság maradéktalanul e bekezdés utolsó mondatában írt elsőbírói megállapítással az alábbiak miatt:

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta felhívni a 49/2004. (VIII.31.) BM rendelet (a lőterekről, a lőfegyverekről, lőszerek hatósági tárolásáról, a fegyvertartáshoz szükséges elméleti és jártassági követelményekről) 15.§ (1) bekezdését. Eszerint a talált lőszert a rendőrségnél **haladéktalanul be kell jelenteni**. A lőszer átvételéről a rendőrhatalóság jegyzőkönyvet állít ki, megteszi a szükséges intézkedéseket. A jogszabály szigorát tükrözi a 12. § (1) bekezdése is, amely akként rendelkezik, hogy engedély visszavonása esetén 3 munkanapon belül, azonnali végrehajtás esetén haladéktalanul át kell adni a lőfegyvert és lőszert az engedély visszavonását elrendelő hatóságnak.

A védő által kifejtettek nem kérdőjelezhetők meg, de jelen esetre nem alkalmazhatók. A lőszert találó személyek ezen tárgyak beszolgáltatása előtt szükségszerűen jutnak olyan tárgy birtokába, melynek birtoklására nem jogosultak, esetükben ezért nem a birtokba jutás tényállásszerűségét, hanem egyenes szándékú megszerzés hiányában a beszolgáltatási kötelezettség elmulasztásában megnyilvánuló és ezért jogellenes birtoklással megvalósuló magatartást kell vizsgálni. A vádlott tudatában volt annak, hogy a talált lőszer éles lőszer, a

rendőrségnek a fent írtak szerint nem szolgáltatta be, mely mulasztás nem nélkülözi a társadalomra veszélyességet. A cselekmény társadalomra veszélyessége (Btk. 10.§ (1) bekezdése) a büntetendővé nyilvánítás előfeltétele. A törvényi tényállás megfogalmazásával és büntetni rendeltségével a törvényhozó kifejezésre juttatja, hogy valamely cselekményt veszélyesnek tekint.

A vádlott tudta, hogy a lőszertartás engedélyhez kötött tevékenység, amellyel ő nem rendelkezett, e cselekményt a korábbi büntető törvénykönyvek is szabályozták, köztudomású tényről van szó. Ezen tudattartalmát bizonyítja az a vallomása is, hogy be akarta szolgáltatni, ezért is tette a polcra, hogy el ne felejtse, de időközben bujkálnia kellett, így nem tudott eleget tenni kötelezettségének. Nem volt megállapítható a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az, hogy a beszolgáltatás érdekében a vádlott bármit tett volna. Esetében a gondatlan elkövetés fel sem vetődik.

A büntetés kiszabása körében értékelendő tényezők közül a beszerzett ítéletkiadmányra figyelemmel mellőzni szükséges a büntetlen előéletet, ugyanakkor az elítélés igen távoli, kisebb súlyú bűncselekmény miatt történt, ezért a büntetett előélet nyomatéka elenyésző. Nem súlyosít a fentebb írtak miatt, hogy a vádlott két elkövetési magatartást tanúsított az erőszakos bűncselekmény vonatkozásában. A rablások helyi elszaporodottságára vonatkozó statisztikai adat hiányában a gyakoriság a súlyosító körülmények közül mellőzendő.

Súlyosító körülmény ugyanakkor a halmazat. E körben figyelemmel kell lenni azonban arra is, hogy a lőszerral visszaélés bűncselekménye tárgyi súlya kisebb, a rablás bűncselekménye vonatkozásában a vádlott szinte (előkészületek kivételével) minden mozzanatra kiterjedő megbánásra is kiterjedő beismerő vallomást tett.

Az elsőfokú bíróság lényegében a középértéknek megfelelő büntetést szabott ki a vádlottal szemben, helyesen alkalmazva a Btk. 2.§-ában írt elkövetéskori jogszabályt, amikor a középérték még nem volt irányadó a büntetés tartamának meghatározásánál, és a törvényhozó a cselekmény elkövetőjét 5-15 év szabadságvesztéssel rendelte büntetni. Helytelen tehát az elsőfokú ítéletben a törvényi minimumban meghatározott tartam kiszabására utalás. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a kiszabott szabadságvesztés büntetés eltúlzottan szigorú, ezért annak tartamát 8 évre leszállította. A fellebbviteli főügyészség nem kifogásolta az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett. A közügyektől eltiltás tartama helyes.

Észlelte a Fővárosi Ítéltábla, hogy az ítélet bevezető részében helytelenül jelölte meg a Pest Megyei Bíróság az őrizetben töltött idő utolsó napját, az nem lehet azonos az előzetes letartóztatásban töltött idő első napjával, ezért azt módosította.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 12. oldal 1. bekezdésében helyesen indokolta a Be. 155.§ (1) bekezdésre alapítva a bűnjelek lefoglalásának megszüntetését, ugyanakkor a rendelkező részből ezen rendelkezés hiányzik, melyet a másodfokú bíróság az ügyészi indítványnak megfelelően pótol.

A lefoglalt lőszerezellel kapcsolatosan helyesen azért nem rendelkezett az elsőfokú bíróság, mert azt a szakértő a szakértői vélemény készítése során elműködtette.

A Pest Megyei Bíróság a kamatfizetés vonatkozásában csupán az elsőfokú ítélet kihirdetéséig eltelt időre vonatkoztatva határozott, ezért a másodfokú bíróság pótlólag a megfizetés napjáig járó törvényes kamat megfizetésére is kötelezte a vádlottat.

Tévedett az elsőfokú bíróság az államnak járó illeték összegének meghatározása során is. A megítélt kártérítés összegének megfelelően az 1990. évi XCIII.tv. (Itv.) 42.§ (1) bekezdés a) pontja, 53.§ (1) bekezdése és a csökkentett illeték alkalmazhatóságára vonatkozó 58.§ (1) bekezdésre figyelemmel 55.262,- forint az az illetékvonzat, amelyet az Illetékhivatal felhívására a terheltnek meg kell fizetni. A vádlott az általa okozott kár összegét elismerte, úgy nyilatkozott, hogy hajlandó azt megtéríteni.

Nem tüntette fel az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a bűncselekménnyel okozott kár megtérítésére a vádlott a Ptk. 339.§ (1) bekezdése, a kamat megfizetésére a Ptk.301.§ alapján köteles.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.363.§ (2) bekezdés c.) pont szerinti tárgyalás keretén eljárva a Btk. 372.§ (1) bekezdés alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig előzetes letartóztatásban eltöltött időt a szabadságvesztésbe a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján beszámítani rendelte.

Budapest, 2012. év június hó 28. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.

előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.

bíró

A Pest Megyei Bíróság 20.B.124/2010/3. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2012. év június hó 28. napján kelt 2.Bf.105/2011/19. számú ítélete folytán 2010. év június hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2012. év június hó 28. napján

Dr. Lassó Gábor sk. a
tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év július hónap 30. napján** tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A jelentős értékre fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen folyamatban volt büntetőügyben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 105/2011/19. számú ítéletének jogerősítő záradékát akként javítja ki, hogy a Pest Megyei Bíróság ügyszáma helyesen: 20.B. 124/2010/13. szám, az ítélet 2012. június hó 28. napján emelkedett jogerőre és vált végrehajthatóvá.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 8 nap alatt fellebbezésnek van helye a Kúriához.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2011. február hó 14. napján kelt 20.B. 124/2010/13. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetében (Btk. 321.§ (1) bekezdés I. fordulat, (4) bekezdés b.) pont II. fordulat) és lőszerezéssel visszaélés büntetében (Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a.) pont III. fordulat), ezért halmazati büntetésül 10 év börtönre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani

rendelte, rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, a bűnügyi költség viseléséről. A magánfél által előterjesztett polgári jogi igényt érdemben bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az ítéletet megváltoztatta, a vádlott főbüntetését 8 (nyolc) év börtönbüntetésre enyhítette, az őrizetben töltött időt helyesbítette, az elsőfokú bíróság által megsemmisíteni, valamint kiadni rendelt bűnjelek lefoglalását megszüntetette, az elbírált polgári jogi igényhez kapcsolódóan az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a megfizetés napjáig járó törvényes kamat megfizetésére is kötelezte a vádlottat, az állam részére járó illeték összegét pontosította, egyebekben helybenhagyta.

A jogerősítő záradékban az elsőfokú bíróság ítéletének sorszámát tévesen 3. számúként, a jogerőre emelkedés dátumát 2012. helyett 2010. évben jelölte meg.

A Be. 261. § (1) bekezdése alapján nyilvánvaló név-, számelírás, számítási hiba és más hasonló elírás esetén a bíróság a határozat kijavítását mind indítványra, mind hivatalból elrendelheti.

A Fővárosi Ítéltábla észelve a fenti elírásokat az érdemi határozat jogerősítő záradékában a fenti nyilvánvaló elírásokat hivatalból kijavította a fenti törvényhelyre hivatkozással.

A végzés ellen a Be. 383.§ (1) bekezdés b.) pontja alapján fellebbezésnek van helye a Kúriához.

B u d a p e s t, 2012. év július hó 30. napján

Dr. Lassó Gábor sk. a
tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk. bíró A
kiadmány hitelül: tisztviselő

A jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az ítélőtábla

értesíti

arról, hogy a 2.Bf.105/2011/20. számú kijavító végzése 2012. augusztus 22. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2012. év szeptember hó 18. napján

. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő